

gjøre. Det er og bliver ſelvfølgelig altid en Skjønſag, hvor lang eller hvor kort man vil gjøre en ſaadan Friſt og det henhører til de Ting, man aldrig vil blive enig om; Nogle ville altid finde, at den bør være noget længere, Andre, at den bør være noget kortere. — § 27 i ſamme Kapitel er der gjort en Forandring beſtaaende i, at Paragrafen ſom oprindelig lød ſaaledes: „Derſom Skyldneren i det ſidſte Aar før end Konkursens Begyndelse har anvendt et eller flere af hans Formueſtilkand uforholdsmæssig ſtort Beløb til Stiftelse af Livrente, Overlevelſerente, Livsforſikring eller lignende Indtægt for ſig ſelv eller ſom Gave til Andre, kan Boet gjøre den Ret gjældende til at fordrø Oploſning af Kontrakten og Opgjørelſe ſom Skyldneren ſelv kunde benytte ſaaſremt herved kan erhverves en Indtægt for Boet.“ er i Folkethinget forandret til at lude ſaaledes: „Derſom Skyldneren i det ſidſte Aar før end Konkursens Begyndelse har anvendt et eller flere af hans Formueſtilkand uforholdsmæssig ſtort Beløb til Stiftelse af Livrente, Overlevelſerente, Livsforſikring eller lignende Indtægt for ſig ſelv ſin Egtefælle eller ſine Livsarvinger eller ſom Gave til Andre, kan Boet forſaa vidt en Gave er ydet til Andre, dog kun under den i § 26 angivne Forudsætning — gjøre den Ret gjældende til at fordrø Oploſning af Kontrakten og Opgjørelſe, ſom Skyldneren ſelv kunde benytte ſaaſremt herved kan erhverves en Indtægt for Boet.“ Meningen med denne Forandring er den at forſaa vidt Skyldneren har anvendt et ſaadant Beløb til Gavn for Andre, da ſkal Kontrakten ikke kunne oploſes undtagen under de Betingelſer, hvorunder overhovedet Gaver til Andre ſkulle gaa tilbage. Diſe Betingelſer findes i § 26, og den vigtigſte af dem er jo Modtagerens Kundskab eller Formodning om Skyldnerens Inſolvents. Det er det, man har villet indføre i § 27, og gjøre anvendeligt, hvor Erhvervelſen af en ſaadan Indtægt ſkede ſom Gave til Andre, hvorimod der ingen Grund er til at gjøre dette Synspunkt gjældende, naar Erhvervelſen er til Fordel eller Indtægt for Skyldneren ſelv, og heller ikke, naar den er til Fordel for hans Egtefælle eller Livsarvin-

ger, idet iſølge § 28, alle Gaver til diſe nærtſtaende Perſoner kunne falde tilbage, ſelv om de Naagjældende ved Modtagelſen af Gaven ikke have været vidende om Skyldnerens Inſolvents. Den ſkede Forandring i § 27 finde vi egentlig ikke ſtemmende med Paragrafens Tanke, men vi erkjende, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved den, og den hele Sag har med Henſyn til den praktiſke Anvendelſe ſaa overordentlig Lidt, at betyde, at vi ikke paa dette Punkt have fundet Anledning til at tilraade at fravgige Folkethingets Beſlutning. — Dernæſt er der foregaaet en Forandring i § 44. Denne Paragraf handler ſom det vil erindres, om den Ret, man har lige over for Handlende og dermed i Klaffe ſtaaende Perſoner, til at erklære dem fallit, naar de ikke efter at være opfordrede ved Notarius til at betale umdødsagt eller beviſt forfalden Gjæld, have gjort dette inden en vis Tid. Denne Tid var i vort Forſlag ſat til fire Uger ſaaledes at de alſaa førſt kunde erklæres fallit, naar de lode en Tid af fire Uger hengaa efter den notarielle Mening uden at klare for ſig. Denne Friſt er i det andet Thing bleven affortet til 14 Dage. Der har fra en enkelt Side i Landsthingsudvalget været megen Betænkelighed ved at gaa ind derpaa, idet det er gjort gjældende, at det navnlig for mindre Handlende i Provindſerne, der ikke have ſaadanne Kreditmidler og Reſourcer til deres Naadighed ſom de Handlende i Kjøbenhavn eller de ſtorre Byer, var en meget haard Beſteemmelse, at de ſkulde gaa fallit, naar de ikke inden 14 Dage kunde klare for ſig. Udvalget i ſin Helhed har dog ikke troet at burde tillægge diſe Betænkeligheder nogen afgjørende Vægt, men Elger ſom Regjeringens Forſlag oprindeligt havde en kortere Friſt ſaaledes maa vi ogſaa her gjøre den ſamme Betragtning gjældende, ſom jeg for anførte, nemlig at det altid er og bliver en Skjønſag, hvor lang en ſaadan Termin bør være, og at man ikke altid kan gjøre Regning paa at faae Andre til at erkjende, at netop den Termin, man ſelv har foreslaaet, bør bibeholdes ſom den endelige. Derfor have vi ment, at der heller ikke paa dette Punkt var Anledning til at reise nogen